

KAPITOLA SEDMÁ

SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

Záležitost společenského života úzce souvisí s rodinným životem. V případě společenského života se zaobíráme vztahy, které vznikají mezi lidmi, jejichž život není spojen pokrevními a rodinnými vazbami. Ale základní účel a cíl společenského styku je velmi podobný tomu, jaký je v případě rodinného života. Toto je pravdou ve volnějším a širším smyslu.

Jak bylo vzpomenuo mnohokrát předtím, úplně všechen život nám byl v podstatě dán za účelem sdílení všech specifických a jedinečných aspektů života, daného a vloženého do nás Nejvyšším. Takto tyto jedinečné a specifické aspekty reprezentují Nejvyššího v Jeho/Její nekonečné rozmanitosti a počtu manifestací. Kvůli tomuto uspořádání, a protože život nám nebyl dán samoučelně nebo ze sobeckých důvodů – abychom si ho nechávali pro sebe – ale pro sdílení jeho jedinečného, odlišného a velmi zvláštního, soukromého a intimního obsahu, na základě tohoto hlavního účelu jsme my všichni společenské bytosti.

Toto je uniformně pravdou v celém Stvoření. Nikdo v celém Stvoření nemůže být považován za nic jiného, než za společenskou bytost. Protože každý ve Stvoření Nejvyššího je obrazem a podobou Boha, můžeme bezpečně usoudit, že Nejvyšší je Absolutní Společenskou Bytostí. Kdyby tomu tak nebylo, Nejvyšší by nikdy nestvořil jedinou entitu či bytost, kterou by mohl tolerovat okolo Sebe Samého/Samé.

Jestliže základní, bytostnou a podstatnou přirozeností Nejvyššího je Božská Láska a Božská Moudrost, a jestli přirozeností pravé lásky je dávat a sdílet všechno, co má, potom ostatní, kteří vznikají z této Lásky, jsou stvořeni pro ten stejný účel – dávat, přijímat a sdílet; proto je Přirozenost Boha i všech inteligentních bytostí a entit taková, že to jsou společenské bytosti.

Jedinec nemůže dost dobře sdílet to, co má, pokud nemá žádnou touhu sdílet. Avšak v pozitivním stavu je touha sdílet samotným životem každého. Odstraňte z něj schopnost a příležitost sdílet a odstraníte jeho život. Zahyne. Na druhé straně, žádné sdílení se nemůže odehrávat, když neexistují lidé, se kterými jedinec může sdílet a kteří jsou ochotni sdílet. Vzájemné sdílení je základem, na kterém je vybudován jakýkoli náležitý vztah. Proto můžeme říci, že pravou přirozeností společenského života je vzájemné sdílení.

Slovo "sdílení" samo v sobě zahrnuje obousměrnou cestu: my sdílíme. Neexistuje taková věc jako: sdílím jenom "já". Vždy existuje někdo, ke komu směřuje toto sdílení. Ve sdílení jsou angažováni vždy dva nebo více lidí. S prázdným prostorem nemůžeme nic sdílet.

Nejvyšší, jsouc Absolutní Láskou a chtějíce sdílet Absolutně všechno, co Jeho/Její Láska má a obsahuje, nemohl takto konat s nicotou. Proto stvořil inteligentní bytosti a entity relativně k Jeho/Jejímu stavu a kondici, které nadělil v podstatě takovou stejnou přirozeností, jako je Jeho/Její vlastní. Bylo by to marné, stvořit někoho s odlišnou přirozeností, kdo by nebyl schopen přijímat, dávat, sdílet a oplácet. Celý účel Stvoření by ztratil hlavní smysl.

Takže můžeme zopakovat, že jedním z nejdůležitějších důvodů a účelů, pro který bylo celé Stvoření Nejvyšším stvořeno, bylo sdílení, to jest, dávání, přijímání a oplácení toho, co každý z nás má.

Termín "sdílení" obsahuje akt dávání, přijímání a oplácení. "Oplácení" má dvojitý obsah: když dávám a přijímám, následně oplácím zkušenost mého aktu dávání a přijímání. Takže oplácet znamená víc, než jen dávat a přijímat.

Z výše uvedené krátké rozpravy můžeme udělat závěr, že společenský život byl původně strukturován takovým způsobem, aby dal lidem širší příležitost k aktualizování, realizování a projevování jejich základních potřeb sdílení: dávat, přijímat a oplácet. Žádný jiný účel, ve všeobecném smyslu, pro společenský styk v bytí a existenci nikdy nebyl a ani nebude.

Avšak k tomuto účelu sdílení existuje vyšší duchovní konotace. Jak bylo uvedeno v předešlé kapitole, my všichni jsme formami a nositeli velmi specifických a jedinečných aspektů Přírozenosti a Života Nejvyššího. Každý z nás má odlišný aspekt. Nikdo jiný nemůže mít nikdy takový aspekt, který by byl Absolutně stejný. V tom aspektu je Nejvyšší přítomen jedinečným a neopakovatelným způsobem a formou. Protože nikdo jiný, mimo Něho/Ní, nemůže v sobě obsahovat víc než jeden takovýto aspekt (jinak by dotyčný byl absolutní a nestvořen), nikdo jiný nemůže ve svém nitru vědět, jaké jsou ty další významné, životně důležité a rozhodující aspekty Přírozenosti Nejvyššího. Nedostatek nebo nedostupnost takového poznání by nás omezila v možnosti věčného pokroku. Bez takového pokroku by každý ztratil svou motivaci k žití. Bez motivace být a existovat by se nemohlo konat žádné sdílení. Z tohoto důvodu byla do nás inherentně vložena potřeba vzájemně sdílet všechny dostupné aspekty v nás. Tato potřeba je základem a funkcí jakéhokoliv společenského života.

Takže prvotním účelem, v počáteční konotaci společenského života, bylo dát každému příležitost sdílet Nejvyššího jedinečným a neopakovatelným způsobem, nedostupným nikde jinde, s tak mnoha lidmi, jak je jen možné. Toto je fundamentální duchovní konotací společenského života. Žádná jiná konotace nedává žádný smysl.

Se zřetelem na tento fakt můžeme vidět víceúrovňový život sdílení. Každá úroveň sdílení má jinou kvalitu a obsah, a jedna úroveň tohoto sdílení nemůže být nijak nahrazena jinou úrovní sdílení. Takže máme mnoho prostředků nebo nástrojů sdílení duchovních, duševních, fyzických či tělesných, sexuálních, profesionálních, pracovních, sociálních, atd. Každý z těchto prostředků sdílení má jinou kvalitu a plní úplně odlišné potřeby ohledně našeho sdílení. Každý jeden z nich iniciuje úplně jiný prvek toho aspektu, který je v nás z Nejvyššího. Vše zahrnující akt sdílení pomocí sexuálních prostředků do určité míry zahrnuje všechny ostatní a obsahuje určité prvky z jiných, ale sám o sobě není dostatečný na to, aby plně převzal funkci jakéhokoliv jiného nástroje či prostředku. Takže sdílení prostřednictvím společenského života není stejné, jako prostřednictvím sexuálního styku nebo pomocí jakéhokoliv jiného prostředku, ale každý z nich může být zahrnut do jakéhokoliv jiného se zachováním své vlastní jedinečné kvality. Proto by bylo marné a kontraproduktivní snažit se kompenzovat nebo nahradit jednu úroveň nebo nástroj, či prostředek sdílení jakýmkoli jiným. Takovýmto konáním bychom se připravili o získání pochopení a začlenění velmi důležitého prvku našeho

jedinečného a specifického životního aspektu, který může být vyvolán a manifestován jenom skrze určitý specifický akt sdílení.

Aby jakýkoliv společenský život mohl splnit svůj hlavní účel, všichni členové společenského styku si musí být vědomi toho faktu a přijmout ten fakt, že jsou nositeli jedinečného aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího v nich, a že jsou tu kvůli sdílení přítomnosti Nejvyššího v nich se všemi ostatními. Neschopnost uznat a přijmout tento fakt ničí fundamentální pravidla společenského života, jako i jakéhokoliv jiného života a dává popud pro vznik negativního stavu zel a nepravd.

Všimněte si, prosím, že hlavní a nejdůležitější snahou aktivátorů negativního stavu (pseudotvůrců) bylo potlačit a, kdyby to bylo možné, zničit v myslích lidí vědomí, uznání a přijetí toho faktu, že Bůh a Jeho/Její Království je uvnitř lidí, nebo že Bůh vůbec existuje.

Všechno genetické inženýrství, manipulace a změna byly právě pro tento účel. Pokud jsme si vědomi, uznáváme a přijímáme ten fakt, že jsme přijímači, schránkami, nositeli a nádobami velmi jedinečného a specifického aspektu Přirozenosti a Života Nejvyššího, a tudíž představujeme v tomto aspektu Nejvyššího, negativní stav nemůže být nikdy aktivován. Důvodem toho je to, že Absolutní Přirozenost Nejvyššího je Absolutně dobrá a pozitivní. Jak bylo uvedeno mnohokrát předtím, v Nejvyšším není obsaženo nic z negativní povahy. Proto žádný z Jeho/Jejích aspektů nemůže být žádným jiným než dobrým a pozitivním. Pokud si jedinec uvědomuje, uznává a přijímá ten fakt, je a zůstává dobrý a pozitivní v důsledku té přítomnosti Nejvyššího v Něk/Ní.

Z tohoto důvodu bylo nutné utnout lidské ztotožnění se s tímto faktem a nějak je ovlivnit takovým způsobem, aby se ukončil hlavní účel a funkce, kvůli kterým byli vůbec stvořeni – reprezentovat a sdílet v sobě Nejvyššího. Když se ukončí reprezentování a sdílení Nejvyššího, Který/Která je jediným zdrojem všeho dobrého a pozitivního, co potom zůstane pro sdílení a reprezentování? Pouze to, co není pozitivní a dobré. Takže negativní stav se svými zly a nepravdami.

Základní struktura jakékoliv inteligentní lidské bytosti či sentientní entity je taková, že si může buď zvolit svůj původní účel, nebo ho může popřít a odmítnout. Volba musí být učiněna. Bez této volby neexistuje žádný život.

Takže bylo pro pseudotvůrce nutné, aby vymysleli nějaký prostředek, pomocí kterého by mohli přivádět na tento svět lidi, kteří by si zvolili druhou alternativu – nebýt si vědomi, neuznat a nepřijmout ten fakt, že nesou v sobě přítomnost Nejvyššího, ze kterého žijí a že mají potřebu sdílet tuto přítomnost s ostatními, a že tento akt tvoří pravý význam jejich životů.

Tohoto se provedlo tou specifickou a rozsáhlou genetickou změnou lidské fyzické formy manifestace a utvoření falešného duchovního a mentálního stavu, který zablokoval přímý přístup lidí k jedinečnému zdroji jejich životů – k Nejvyššímu, nahrazujíc jej pseudozdrojem, buď sebou samými anebo přírodou.

Když ztratíme náš přímý přístup k jedinému zdroji pravého života a všeho dobrého a pozitivního – k Nejvyššímu, nemůže se projevovat nic dobrého a pozitivního. Namísto toho začneme produkovat podmínky, stavy a procesy, které jsou přesným opakem všeho dobrého a pozitivního. Odsud vyvěrá negativní stav. Protože máme

tuto vrozenou potřebu sdílet a společensky se stýkat, začneme sdílet na našich společenských setkáních jen to, co máme, nebo co si myslíme, že máme – všechno negativní, špatné, protivné a mizerné. V takovémto setkání a uvědomění není nic zbožného a pozitivního, protože v něm nejsou žádné duchovní zřetele; neexistuje vědomí, uznání a přijetí toho faktu, že Nejvyšší je v nás přítomen. Myšlenka, že máme sdílet tuto přítomnost se všemi ostatními lidmi, vám sotva kdy, nebo jen nesmírně zřídka přijde na mysl.

Vynikající charakteristiku moderního člověka je možno najít ve Svaté Bibli v Žalmu 10, ve verši 4: "Bezbožník se svou pyšnou tváří nehledá Boha, Bůh není v žádné z jeho myšlenek."

A pokud se stane, že Bůh je v našich myšlenkách, je to kvůli nějaké postranní motivaci, hledání zásluh, strachu, vině, osobnímu zisku, reputaci, odměně, atd. Toto jsou všechno negativní ohledy, a tedy bezbožné. Takže v takovémto typu hledání Boha nebo myšlení o Bohu či modlení se k Bohu není žádná přítomnost Boha, ale jen vlastní velké ego. Toto ego se stává Bohem.

Takže většina pozitivních, duchovních, zbožných a náležitých motivačních faktorů pro náš společenský život na této Zemi byla důkladně a účinně vymazána aktivátory negativního stavu.

Ale proč se společensky stýkáme na této Zemi, když to má takovou negativní souvislost?

Jestli z pravého duchovního hlediska je pravým účelem společenského styku sdílet jedinečnou a neopakovatelnou přítomnost Nejvyššího v nás, která nám dává větší stupeň motivace a schopnosti být víc samým sebou a být tvořivějším, produktivnějším, konstruktivnějším ve prospěch všech, potom v negativní konotaci je to pro sdílení všeho negativního, zlého, nedobrého, falešného, zkresleného a protivného.

Jak se negativní stav se všemi svými zly a nepravdami šíří a komunikuje s každým?

Pokud by byl uzamknut v každé osobě a pokud by mu nebylo dovoleno, aby byl sdílen, ztratil by svou motivaci být a existovat. Toto by znamenalo konec negativního stavu. Konec konců, negativní stav žije z toho stejného principu jako pozitivní stav (žádný jiný zdroj života, než Nejvyšší, není možný; proto v bytí a existenci nejsou žádné jiné principy než duchovní principy) – dávat, přijímat, sdílet a oplácet. Fundamentálním rozdílem mezi pozitivním stavem a negativním stavem v tomto ohledu je rozdíl motivace a úmyslu, kvůli kterým se tento akt sdílení odehrává. Zatímco v pozitivním stavu je úmysl a motivace vždy pro vzájemný prospěch, společné dobro a kvůli zájmu všech – v duchu bezpodmínečné lásky a moudrosti, bez očekávání něčeho na oplátku – a kvůli tomu jednoduchému důvodu, že toto je ten správný způsob a jediný způsob, jak to má být, v negativním stavu jsou hlavními motivačními a intencionálními faktory osobní zisk, svůj vlastní zájem, sobecké důvody nebo postranní motivace z pozice sebelásky a lásky k vnějškům, světské bohatství, prestiž, ctižádost, osobní reputace, soutěživost, politika, smyslové požitky a mnoho jiných podobných negativních věcí.

Všechny tyto protivné stavy a jejich potřeby nemohou být naplněny, když se jedinec společensky nestýká s jinými duchy. Jiní jsou prostředkem, pomocí kterého jedinec

může projevit, aktualizovat a realizovat všechny výše vyjmenované tendence. Mnozí z nás jsou dokonce ochotni předstírat, že jsou dobří a pozitivní nebo štedří a velkorysí, aby dosáhli svých vlastních cílů, ve svém vlastním zájmu. Ale pro aktivátory negativního stavu byly takovéto ohledy samozřejmě druhotným a velmi chtěným postranním účinkem. To, co potřebovali udělat, bylo zajistit, že negativní stav má neustálou příležitost v tom, aby byl nepřetržitě napájen a velmi rozšiřován po všech koutech tohoto světa. Proto pečlivě zachovali a víc zdůraznili potřebu společenského styku, aby negativní stav rozšířili, jak je jen možné a udrželi jej donekonečna, zajišťující, že je neustále sdílen se všemi. Konec konců, když vidíme, že všichni ostatní konají podobným způsobem a formou, s podobnými postranními důvody a motivacemi, jsme motivováni k tomu, abychom byli negativní. V takovýchto aktech jiných lidí nacházíme dobrý zdroj ospravedlnění, rozumového vysvětlení a omluvy své vlastní negativity. Pokud vidíme, že většina lidí je motivována tím stejným způsobem, v jednom bodu dojdeme k závěru, že toto je jediný možný, normální, vhodný, správný a zdravý způsob. Bezděky usoudíme, že toto je vlastně život a že pravý život má být takový.

Takovýmto postojem je život negativního stavu zajištěn a zachován do nekonečna. Pseudotvůrci potřebovali dosáhnout tohoto výsledku, aby mohli negativní stav udržovat živý, prosperující a rozšiřující se. Z tohoto důvodu pojmenovali své pseudolidské tvory "společenskými zvířaty". Bez společenského styku není nikdy možné žádné sdílení, posilování a šíření všech aspektů negativního stavu a jeho přirozenosti. Konec konců, bída má ráda společnost (lepší způsob, jak by se to mohlo říci je, "bída má ráda bědnou společnost"). Negativní genetické nadělení prostřednictvím snahy pseudotvůrců zajišťuje, že bída bude milovat společnost. Jak jinak by se mohla projevat, aktualizovat, realizovat a šířit po celém světě?

Pseudotvůrci měli dobrý příklad takovéto potřeby – pozitivní stav. Viděli způsob společenského styku lidí v pozitivním stavu, a jakou obrovskou výhodu to má, a kolik zázračných věcí by se mohlo vykonat těmito prostředky. Používali stejné druhy principů, jenomže pro nesprávné důvody.

Z výše stručně popsaných zřetelů můžete vidět, že máme dva fundamentální odlišné důvody pro společenský život. Jeden je velmi pozitivní a dobrý, a jeden je velmi negativní a zlý. Specifické a zvláštní podmínky na planetě Zemi, kvůli kterým byla tato planeta zvolena Nejvyšším, si vyžadují, aby oba tyto směry byly stejně reprezentovány a manifestovány. Lidé, kteří se sem inkarnovali z pozitivního stavu, mají zde zobrazit možnost pozitivní alternativy pro společenský život. V důsledku tohoto zvláštního a specifického důvodu můžeme na této planetě najít směr pozitivních a negativních důvodů pro společenský styk. Všechny naše vztahy jsou však ve většině případů kontaminovány, znečištěny a otráveny negativními ohledy (sobeckými důvody). Externalizace a materializace všech našich hodnot nám znemožňuje, abychom měli jen čisté, nesobecké motivace a úmysly pro náš společenský styk. Mnozí z nás jaksi končí otázkou "Co je v tom pro mne?" Když pozveme někoho na oběd, bezděky očekáváme, vědomě či nevědomě, že budeme pozváni na oplátku, nebo to děláme kvůli nějakým jiným postranním motivům. Je v tom pro nás nějaká výhoda, a proto se rozhodneme pozvat tuto osobu na oběd. Velmi zřídka to děláme skutečně proto, že chceme bezpodmínečně sdílet sebe sama s těmi, se kterými jsme se rozhodli společensky stýkat.

Tato situace je ještě zřejmější v naší snaze společensky se stýkat jenom s určitým typem osoby. Náš výběr lidí, se kterými se společensky stýkáme, je velmi pečlivě

určen výhodami, které nám společenský styk s takovými lidmi přináší. Zřídka se společensky stýkáme s lidmi, kteří nemají stejný společenský status. Jinak bychom ztratili svou společenskou reputaci a všechny výhody, které máme z tohoto společenského styku. Velmi se zajímáme o to, co jiní lidé říkají o našich stycích s odlišnými lidmi.

Z tohoto konkrétního případu je velmi zřejmé, že náš primární zřetel ohledně našeho společenského života je ve většině případů určen nějakými postranními důvody. V takovýchto důvodech jsou obsaženy velmi malé, jestli vůbec nějaké, skutečně duchovní, nesobecké, objektivní a spravedlivé faktory. Všechny duchovní zřetele jsou v tomto ohledu odřezány od našeho vědomí a chování. Výsledkem takového ignorování duchovnosti je to, že končíme tím, že máme mnoho společenských nepřátel, závist, nenávisť, zlomyslnost, pomluvy, úkladné vraždy osob, otupování osob, ponižování, zesměšňování, odmítání, nečestnost, pokrytectví, podvádění, falšování a mnohá jiná podobná bláznovství. Takovéto stavy a podmínky sdílíme, takřikajíc, s naším bližním. Dostáváme samozřejmě to, co dáváme. Takto byla pevně ustanovena a vesele si prosperuje potřeba společenského styku, aby se mohl šířit negativní stav na této planetě a ve všech oblastech Zóny Vymístění.

Na závěr si shrňme záležitosti společenského života v následujících bodech:

1. Jak bylo uvedeno výše, v pozitivním stavu je potřeba po společenském životě určena potřebou dávat, přijímat, sdílet a oplácet všechno, co máme. Neděláme to kvůli sobě, ale kvůli všem a kvůli samotnému principu. Takto je strukturován pozitivní stav. Žádné jiné ohledy nejsou možné. Do společenských vztahů lidí v pozitivním stavu nevstupují žádné postranní myšlenky, pocity a touhy. Každý oplácí každému. Nikdo se nemusí obávat, že když něco udělá bez jakéhokoli ohledu na sebe sama, že bude připraven o přijetí něčeho na oplátku. Pokud jsou lidé motivováni dělat tyto věci kvůli principu a kvůli všem, dělají to pro každého. Nikdo není vyloučen ani vyňat. Takže, dělám to kvůli všem a všichni to dělají také kvůli mně. Tak to je. Toto je zbožný způsob. Tento způsob vyvěrá z pravé Přirozenosti Nejvyššího. Když to dělám takto, potvrzuji přítomnost Nejvyššího v sobě. Dělám to kvůli Bohu. V konečném duchovním smyslu je jakýkoliv společenský styk v pozitivním stavu konán kvůli Bohu.

Konec konců, Bůh je stejně přítomen ve všech ostatních. Jestliže něco dělám kvůli Bohu, dělám to kvůli každému. Pokud to dělám kvůli všem, dělám to kvůli Bohu. Když to dělám kvůli Bohu, dělám to také kvůli sobě, protože Bůh je ve mně a já jsem jen proto, že je Bůh. Takto sloužíme Bohu. Neexistuje žádný jiný způsob, kterým můžeme sloužit Bohu. Bůh není někde tam mimo nebo na nějakém vzdáleném, nepřístupném místě či stavu nebo kondici, ale je přímo tady, v nás, s námi a mezi námi. Sloužit Bohu znamená sloužit všem. Sloužit všem znamená sloužit Bohu. Protože já jsem částí toho "všeho" (to "všeho" je všezahrnující, což zahrnuje taktéž také mé "já"), sloužením Bohu sloužím sobě kvůli Bohu ve mně.

Společenský život činí tuto službu možnou na velmi širokém základu. Když však dělám něco jenom kvůli sobě, vylučuji Boha a druhé ze svých služeb. Sloužím jen sobě. Takovouto službou si fakticky prokazují antislužbu, protože z této služby vylučují svou samotnou esenci a substanci – Nejvyššího. Konečným výsledkem takovéto služby není nic jiného, než bída, utrpení, hněv, odmítnutí, zlo a nepravda. Čili výsledkem takovéto služby je peklo. Toto je ten důvod, proč bylo řečeno, že činíce to pouze kvůli sobě, dělám sám sobě antislužbu. Takovýmto aktem sám sebe

odsuzují do pekla. Všechna pekla sestávají z těch, kteří vylučují ze svých služeb Boha a jiné, a dělají všechno jenom kvůli sobě. Takováto je povaha pekel.

Naproti tomu, služba kvůli Bohu a všem ostatním, jsouc vřezahrnující, je pravou službou sobě a upevněním sebe sama. Pán říká: "Kdo nalezne svůj život, ztratí jej, a kdo ztratí svůj život pro Mne, nalezne jej". (Matouš, kapitola 10, verš 39).

Najít svůj život, znamená dělat všechno kvůli sobě samému. Toto má za výsledek ztrátu tohoto života v peklech. Naproti tomu ztratit svůj život kvůli Bohu, znamená dělat všechno pro Boha a všechny ostatní. Takovýmto konáním je jedinec schopen objevit svou pravou přirozenost. Objevením své pravé přirozenosti nalezne svůj pravý život.

Výše uvedené prohlášení Pána Ježíše Krista může být považováno za fundamentální základ, na kterém je vybudován společenský život, jako i jakýkoli život. Toto ustanovuje pozitivní stav. Toto je to, co znamená být v nebesích, jako protiklad k bytí v peklech.

2. Kvůli výše popsanému duchovnímu účelu společenského života je zřejmé, že každý v pozitivním stavu se touží společensky stýkat s tak mnohými lidmi a skupinami, jak je jen možné. Tato touha vede k utvoření všelijakých zájmových a společenských skupin, které mají za účel umožnit takovýto široký společenský styl. V nich se naplňují všechny požadavky a cíle společenského života.

Pro jednu jednotlivou osobu je však fyzicky nemožné, aby se osobně společensky stýkala se všemi ostatními jednotlivými osobami v celém Stvoření. A přece, je velmi důležité a životně závažné, aby se toto činilo. Jak je tento rozpor vyřešen?

Každá zájmová nebo společenská skupina má spojení nebo zástupce či představitele, který je spojen s nějakou jinou skupinou. Každá společnost má své vlastní zástupce, kteří jsou v neustálém kontaktu se všemi jinými společnostmi jejich příslušné planety. Každá planeta má své vlastní spojení nebo zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními planetami příslušné sluneční soustavy. Každá sluneční soustava má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními slunečními soustavami a s jejich příslušnými galaxiemi. Každá galaxie má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními galaxiemi a s jejich příslušnými vesmíry. Každý vesmír má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními vesmíry a s jejich příslušnými dimenzemi. A každá dimenze má své vlastní zástupce, kteří jsou spojeni se všemi ostatními dimenzemi. (Více o této záležitosti si můžete přečíst v knize "Čtvero pojetí duchovní struktury Stvoření" ve třetí kapitole nazvané "Principy duchovní metafyziky").

Všichni tito spojovatelé nebo zástupcové či představitelé jsou vybaveni speciálními schopnostmi a nástroji k přesnému vnímání a přenášení všech zkušeností, které jsou dostupné ode všech lidí, se kterými jsou spojeni. Naladěním se na ně a skrze ně může jednotlivá osoba přijímat a dávat všechno, co potřebuje a všechno, co má. Tato zkušenost je velmi soukromá a intimní, a nejenom všeobecná a globální. Prostřednictvím těchto spojovatelů nebo zástupců můžeme osobně prožívat všechny ostatní, kteří nejsou dostupní pro přímý společenský styk, jako také všichni ostatní mohou prožívat mne.

Avšak kdykoli takováto osoba, po podrobném přezkoumání prostředníkovy mysli, pocítí potřebu být v přímějším kontaktu s někým na vzdáleném místě ať už ve své vlastní dimenzi, nebo v úplně odlišné dimenzi a chce tam být osobně, je mu/jí k tomu dána příležitost. Po určité době příprav (délka této doby se mění se stupněm rozdílu a cizosti tohoto místa či stavu. Čím vzdálenější a neznámější je toto místo, tím je delší čas na přípravu. Čím méně odlišná oblast, tím méně času se vynakládá na přípravu), jedinec je teleportován na toto místo nebo stav, pokud je to ten stejný vesmír. Když je to v jiném vesmíru nebo v jiné dimenzi, je tam vzat pomocí speciálních prostředků a způsobů, které jsou nepochopitelné naší pozemské mysli – něco jako zkrácení času a prostoru skrze hyperprostor. Toto se vztahuje jen na stavy a podmínky, a ne na místo, čas či prostor. Potom, co se tato osoba objeví v tomto stavu, místě či kondici, je radostně přivítána obyvateli tohoto místa a společensky se stýkají, sdílejí a učí se jeden od druhého všechno, co potřebují. Když se naplní účel, pro který byl tento výlet podniknut, tato osoba se vrátí zpět do svého vlastního stavu, kondice a na své místo.

Takže pomocí těchto a podobných prostředků má každý zajištěnu možnost společenského styku se všemi ostatními ve Stvoření.

3. Jedním z mnohých důležitých důvodů pro společenský styk v pozitivním stavu je motivovat všechny, aby pokračovali ve svém duchovním pokroku, nebo motivovat je, aby byli a existovali. Důležitým faktorem takovéhoho neustálého bytí a existence je možnost získání poznání, chápání a aplikace všech ostatních aspektů Přirozenosti Nejvyššího, které jsou umístěny ve všech ostatních lidech. Z tohoto důvodu byl stvořen nekonečný počet a rozmanitost inteligentních bytostí a sentientních entit všelijakých forem, podmínek, stavů, míst, časů a para-časů, kterých úplná kumulativní suma odráží Absolutní Přirozenost Nejvyššího. Protože počet a rozmanitost těchto lidí jsou nekonečné, jedinec může být navěky motivován zkoumat všechny ostatní aspekty Přirozenosti Nejvyššího odrážené v Jeho/Jejím Stvoření. Na zkoumání, poznávání a sdílení je vždy něco nového a odlišného. Vždy je někdo tam venku, s kým se můžeme společensky stýkat úplně odlišným a novým způsobem, s inovačními zkušenostmi, které zdokonalují a obohacují všechny účastníky tohoto společenského styku.

Kdyby byl jen omezený počet obyvatel, se kterými bych se mohl společensky stýkat za účelem sdílení, jednou v budoucnosti by se tento počet vyčerpал a v tom okamžiku by nebylo nic ke sdílení. Konec sdílení znamená zastavení života, protože samotným životem života je neustálé progresivní sdílení. Takováto je Absolutní Přirozenost Nejvyššího.

Naštěstí pro nás, Přirozenost Absolutnosti Nejvyššího tvoří nové světy s novými obyvateli, které nesou odlišné a nové aspekty Přirozenosti Nejvyššího, a proto se nemůže nikdy vyčerpат. Toto dává každému věčnou příležitost ke sdílení. Takže společenský život nám poskytuje náležitou motivaci být a existovat nadobro a navždy bez jakéhokoliv konce. Toto může být považováno za jeden z hlavních účelů, pro který byl Nejvyšším v první řadě ustanoven společenský život.

4. V pozitivním stavu je společenský život zaměřen na vzájemné předávání či komunikaci specifických zkušeností, které máme, a na zkoumání toho, jak tyto zkušenosti mohou přispět všem ostatním. Protože centrem takové zkušenosti je jedinečná, osobní, intimní a soukromá komunikace s Nejvyšším a zkušenost Nejvyššího ve všech, hlavním tématem sdílení je sdílení této zvláštní zkušenosti.

Když všichni členové společenské skupiny vzájemně sdílejí tyto jedinečné zkušenosti, zjevuje se jim Nejvyšší ve formě Pána Ježíše Krista jako výsledek tohoto sdílení a stýká se se všemi z nich jako jeden z nich.

Tato posledně uvedená zkušenost je vzbuzující a povznášející zkušeností, protože dává každému ohromný podnět a popud k tomu, aby byl tvořivější, produktivnější, plodnější a sdílnější. Nic není více inspirující, motivující, osvětlující a objasňující, než stýkat se přímo s Nejvyšším, Který/Která se stává jedním z nás právě pro tento účel a důvod.

Z tohoto důvodu můžeme říci, že jedním z prvotních důvodů společenského styku je přivodit osobní přítomnost Nejvyššího v úplně odlišné modalitě Jeho/Jejího prožívání – jako našeho Pána, Který/Která je mezi námi a s námi jako jeden z nás. Toto dává největší inspiraci všem a neomezený a nevyčerpatelný požitek. Všechno, co těší lidi, těší Pána. Toto je ten důvod, proč se v Žalmu 149, ve verši 4 říká: "Neboť Pán má zálibu ve svém lidu." A jak se praví také v Žalmu 113, ve verši 4–6: "Pán je vysoko nad všemi národy, a Jeho sláva nad nebesy. Kdo je jako Pán, náš Bůh, Který přebývá tak vysoko, Který se Sám snižuje, aby viděl věci, které jsou v nebesích a na Zemi?"

Šestý verš tohoto žalmu velmi jasně naznačuje, že Pán se Sám/Sama snižuje, aby byl jedním z nás a mezi námi a stýkal se s námi, aby nám tak poskytoval věčné radovánky. Tyto radosti jsou motivujícími faktory pro náš neustálý duchovní pokrok a jeho sdílení, a pravou duchovní odměnou za naše tvořivé úsilí, které sdílíme během našich společenských hodin.

5. V pozitivním stavu nikdo nikdy nestagnuje. Nikdo není ani v té stejné kondici. Protože v pozitivním stavu je každý proměnlivý a neustále ve stavu změny, během společenských hodin každý vždy přináší něco nového a odlišného. Během společenských setkání se nikdy neobjeví nuda ani pocit marnosti. Změna každého jednotlivce je vnímatelná dokonce i v jeho/jejím vnějším zjevu. Na tomto jednotlivci je vždy něco nového a odlišného. Takže každý se může těšit na zjištění na následujícím společenském setkání, jaké nové, vzrušující a odlišné věci bude dnes sdílet každý jedinec.

Z tohoto důvodu jsou společenské hodiny každé skupiny a společnosti považované za oblíbenou kratochvíli. Konec konců, tím, že vždy přináší něco nového a odlišného, každý člen společenské skupiny je nesmírně zkvalitněn a obohacen. Výsledkem takového zkvalitnění a obohacení je větší tvořivé úsilí každého a větší možnost stát se víc sebou samým, jako i, což je nejdůležitější, větší poznání Nejvyššího, jiných a sebe samého. Toto je další hlavní důvod toho, proč společenský život hraje takovou důležitou roli v životě každého v pozitivním stavu.

6. Novost a odlišnost každého společenského setkání je v pozitivním stavu určena mírou, do jaké každý využívá, aktualizuje a realizuje různé prvky specifického a jedinečného aspektu Života Nejvyššího, který je obsažen v každém. Takže v zájmu všech je každý motivován dělat to nejlepší, aby aktualizoval, realizoval a využil sebe sama tak, jak je jen možné v každém daném čase. Toto zajišťuje, že jedinec nikdy nemá žádnou touhu přestat a připravit sebe i jiné o odhalení nějakého jiného prvku tohoto aspektu pro sdílení, který dosud nebyl aktualizován, realizován a využit.

Společenský život je potřebný pro motivaci a pro jasné zkušenostní poznání toho, že každý poskytuje nějaký důležitý užitek ve prospěch všech. Jestliže někdo má toto uvědomění, je vždy motivován odhalit odlišné a nové prvky toho aspektu, který jedinečně reprezentuje. Když tam venku není nikdo, kdo může ocenit a mít prospěch z mého pokroku a růstu, ztrácím všechny podnět, motivaci a potřebu pro takovýto růst a pokrok. Ztratit tento druh potřeby znamená ztratit svůj život.

Takže společenský život poskytuje každému bytostně a podstatně důležitou zpětnou vazbu, že každý skutečně dělá něco opravdu užitečného, z čehož mohou mít všichni skutečně nesmírný prospěch. V tomto ohledu je pravý význam společenského života.

7. Ve své esenci a substanci může být společenský život v pozitivním stavu považován pro každého za prostředek pro sebeaktualizaci, seberealizaci a stání se sebou samým. Procházejíc tímto procesem, každý plní účel svého bytí a existence. Prostřednictvím procesu sebeaktualizace a seberealizace jedinec plně projevuje specifický aspekt života Nejvyššího, který byl do něj vložen. Neustálým rozvíjením tohoto aspektu a vždy vyvolávajíc nový prvek tohoto aspektu, plní účel svého života.

Takže můžeme říci, že společenský život slouží dvěma faktorům. Jedním je vzbuzovat v každém potřebu vždy vynášet nový a odlišný prvek aspektu života Nejvyššího a takto dávat hybnou sílu pro duchovní pokrok a stávání se sebou samým. Druhým je bezpodmínečně sdílet s každým všechno, co jedinec má. Společenský život, jako i všechny ostatní aspekty našich životů, nepřetržitě poskytují každému tyto příležitosti.

8. Výše popsaný pravý význam společenského života v pozitivním stavu je vždy dobrý a pozitivní. Nedovoluje, aby vstoupilo do své plodné zralosti něco negativního a protivného. Výše uvedená povaha a struktura společenského života je nejčistějšího duchovního původu. Duchovnost takového života přináší do duchovního, duševního, emocionálního, intelektuálního, sexuálního, fyzického, tělesného a environmentálního života každého velmi pozitivní a rozkošné následky. Všechno je pozitivně pocíťováno a náležitě vzájemně spojováno. Proud života do společenského života z jeho duchovního zdroje – kterým je Nejvyšší – zajišťuje, že každý má všechno, co potřebuje, aby byl šťastný, spokojený, uspokojený, radostný, produktivní, konstruktivní, tvořivý, užitečný, prospěšný, sdílející, milující, laskavý, moudrý, znalý a společenskou lidskou bytostí či sentientní entitou.

S takovýmto náležitým směrem proudu duchovního života nemůže nikdy dojít k ničemu zlému. V pravém pozitivním stavu Stvoření Nejvyššího proto nejsou nikdy možné žádné poruchy, krize, nedostatky, stagnace, scestnost ani nedostatek čehokoliv. Nikdy nikdo nepocíťuje potřebu dělat si s něčím starosti. Všechno je neustále poskytováno. Takovýto je výsledek života, když sleduje náležitý a řádný směr – z nejnižšího duchovního, k intermediálnímu duševnímu, k vnějšímu fyzickému či přírodnímu.

Založen na tomto hlavním zákonu a principu, společenský život pozitivního stavu se vždy odvozuje z duchovní potřeby sdílet a oplácet všechno, co kdo má. V takovém to životě se přítomnost Nejvyššího projevuje ve větší plnosti a přístupnosti.

9. S výše popsaným uspořádáním společenského života by nikdy nemohl být nikým zvolen negativní stav. Takže by nikdy nemohlo dojít k aktivaci negativního stavu. Proto bylo nevyhnutelné reorganizovat tuto situaci na této planetě takovým způsobem, aby přivedla odlišné pojetí, chápání, účel a praktikování společenského života. Jeho účel byl v podstatě popsán na začátku této kapitoly. Zde je nutné si uvědomit, co je hlavním účelem negativního stavu. Protože cílem negativního stavu je svrhnout vládu Nejvyššího a Jeho/Její pozitivní stav, konečným cílem negativního stavu je zničit celé Stvoření a všechen život. Všechno, co negativní stav vynalézá a produkuje ve formě života, je produkováno a vynalézáno jenom s jediným účelem na mysli – zničit život. Bláznovství a šílenství tohoto účelu je zřejmé, protože pokud by negativní stav měl někdy uspět ve zničení života, sám by se v tomto procesu zničil.

Aby mohl dosáhnout tohoto cíle, bylo nutné odpojit (nebo ponechat jen minimální, chatrné spojení) všechen život od jeho duchovního zdroje a prohlásit, že život je omezený, a není navěky.

Pseudotvůrci úspěšně přebudovali lidské tělo a jeho psychiku, aby zajistili, že bude možný neduchovní externalizovaný a materializovaný život. Protože ve svém současném stavu a rozpoložení lidé na této Zemi nemají žádné vědomé zkušenostní vědomí, že existuje jakýkoliv jiný život než jejich pozemský život, mnozí z nich musí udělat závěr, že život začíná a končí životem na planetě Zemi. Když v tomto povědomí život začíná a končí na této Zemi, potom je vědeckým faktem, že život je produktem hmoty, produktem omezeného výskytu a neexistuje žádná potřeba věřit, že život byl stvořen Bohem pomocí Jeho/Jejího duchovních principů a jejich prostřednictvím. Takže pak život není duchovním fenoménem, ale materiálním fenoménem či přírodním fenoménem. Cokoliv duchovního je výsledkem a důsledkem tohoto přírodního života, a není jeho vytvářející příčinou.

Aby rozšířili tuto nepravdu, byl na této planetě ustanoven společenský život. Ten umožňuje této ideji či filozofii dosáhnout tolika lidí, jak je jen možné. Ačkoli ne všichni lidé přijmou tuto ideu, aspoň do nich vstoupí pochybnosti. Konec konců, pochybnosti řeknou, že vždy existuje taková možnost, že tato pseudofilozofie je správná, zejména když většina lidí nemá žádnou přímou, vědeckou nebo prožitou zkušenost, že existuje jakýkoliv jiný život než pozemský život.

Čím víc věří v takovouto devastující možnost, tím vlivnější je tato filozofie a tím víc pochybností vchází do mysli těch lidí, kteří mají tendenci odmítnout ji. Aby se mohla šířit tato jedovatá filozofie, formují se mnohé společenské skupiny, aby zajistily její úspěšnou dominanci zejména v myslích vědců. Společenská věda je plná takovýchto ohavností.

Protože pozemský společenský život je odpojen od svého duchovního zdroje, jeho konečným cílem je zničit všechno duchovní a takto paradoxně zničit všechen život na této planetě. Toto je paradox produkce života za tím účelem, aby zničil život. Negativní stav takto pracuje ve všech oblastech Zóny Vymístění.

Pokud se náš společenský život znovu nenapojí na svůj původní duchovní zdroj a znovu nenabude svého původního účelu, pro který byl v první řadě ustanoven Nejvyšším, úspěšně to zničí jakýkoliv život na této Zemi.

Jak můžeme my osobně přispět k duchovnímu uvědomění našeho společenského života na této zemi k opětovnému nastolení jeho ryziho, skutečného účelu? Mezi mnohým jiným tak, že budeme absolvovat následné nebo podobné typy cvičení.

CVIČENÍ PRO SPOLEČENSKÝ ŽIVOT

1. Po dokončení všech cvičení, předepsaných v předešlých kapitolách, věnujte nějaký čas analýze vašeho společenského života. S jakým typem lidí se společensky stýkáte? Proč? Jaké jsou primární motivační faktory vašeho společenského styku?

2. Poproste Nejvyššího ve vás, aby uvedl do vaší pozornosti všechny problémy a nedostatky vašeho společenského života. Přezkoumejte důkladně své myšlenky, pocity, postoje, očekávání, atd., ohledně druhých lidí, se kterými se společensky stýkáte. Jaká je vaše specifická a konkrétní potřeba stýkat se společensky s tímto typem osob, ale s tamtím typem osob ne? Kolik předsudků, předpojatostí, pověr, rasismu a diskriminace je ve vás ohledně lidí ve vaší skupině, ve vaší komunitě, ve vaší zemi či na planetě Zemi? Čelte jim všem. Mohu vás ujistit, že jich najdete mnoho. My všichni je máme.

3. Když je máte všechny jasně před svým duševním zrakem a všechny je připouštíte a uznáváte, poproste Nejvyššího o milosrdenství a odpuštění, že jste je přijali a žili s nimi v souladu, a současně odpustte všem ostatním lidem, se kterými se společensky stýkáte, kteří podporují a tlačí vás do těchto typů problematických vztahů. Požádejte Nejvyššího, aby do vás proniklo bílé světlo Božské Lásky a Božské Moudrosti a aby vás důkladně očistilo a vyčistilo od nich všech a nadobro a navždy je všechny odstranilo.

4. Požádejte Nejvyššího, aby vás představil vašemu novému Duchovnímu Rádcí, který bude mít na starosti a který bude reprezentovat váš společenský život. Prodiskutujte si se svým Duchovním Rádcem pro váš společenský život skutečný význam, účel a cíl společenského života.

5. Poproste Nejvyššího, aby vám dal a aby vás naplnil správnými ideami, myšlenkami, pocity a chováním ohledně vašeho společenského života a vašeho společenského statusu a poproste Jej/Ji, aby vás učinil svobodnými a nezávislými ode všech škodlivých společenských tlaků, vnucených vám lidmi, se kterými se společensky stýkáte.

6. Meditujte o obsahu této kapitoly a o jejích devíti bodech a poproste Nejvyššího, aby vám na ně poskytl správný náhled, chápání a akceptování, jako také aby vám ukázal, jak je realizovat ve svém vlastním každodenním společenském životě. Samozřejmě, že toto učiníte pouze potom, až si v sobě ověříte, zda to, co bylo v těchto bodech popsáno, je pravda.

7. Požádejte Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby opětovně napojili váš společenský život na jeho pravý duchovní a duševní zdroj, čili na vaši pravou Niternou Mysl, a zvláště na pravého Nejvyššího ve vaší pravé Niterné Mysli, abyste mohli začít žít váš společenský život z Nejvyššího ve vás, a ne z vnějšku a z tohoto světa.

8. Požádejte Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby vám ukázali jasně a bez jakéhokoli váhání, jakému užitku, jestli vůbec nějakému, slouží vaše současné společenské angažování se a lidé, se kterými se společensky stýkáte. Nakolik jsou vaše současné společenské vztahy zhoubné a škodlivé pro skutečné duchovní a duševní blaho vás i všech ostatních? Měly by být přerušeny a puštěny z hlavy? Když ano, tak s kým, a proč?

9. Poproste Nejvyššího a vašeho Duchovního Rádce pro váš společenský život, aby živě vyobrazili typ společenského života, ve kterém byste se měli angažovat a typ lidí, se kterými byste se měli sdružovat a stýkat a proč. Když dokončíte tuto cvičení, poděkujte všem za jejich spoluúčast, pomoc a radu. Jejich radu (pokud je potvrzena vaší vnitřní intuicí) následujte poctivě a s odhodláním.

Vraťte se do své vnější mysli osvěžení, čerství, s jasnou hlavou, v dobré náladě, rádně disponovaní, veselí a šťastní.

Během vašeho cvičení zabezpečte, jako vždy, abyste byli inovativní, abyste vždy přinesli něco nového, změňte obsah vašich cvičení a poprosíc Nejvyššího a vaše Duchovní Rádce, aby vám poskytli představu, jak by měla být tato cvičení vykonávána, abyste se za každou cenu vyhnuli zautomatizování, zritualizování a návykovosti.

Takže, pokud máme dostatek vůle, odhodlání, vytrvalosti a usilovnosti vykonávat tato či podobná cvičení na každodenní bázi, v jednom bodu s určitostí úspěšně postavíme náš společenský život na správný duchovní základ, navrátíme jej k jeho původnímu účelu, popsanému v této kapitole. Tímto aktem získáme skutečné chápání a naplnění našeho pozemského života ve všech jeho aspektech.